

ἀκόμη ἡ ὑπερήφανη λίρα, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν τῆς τάφου.

Ἡ πεντάρρα ὁμῶς ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ ἴδῃ πολλὸν κόσμον καὶ νὰ λάβῃ ὕψηλὰς τιμὰς. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖον εἰς τὴν τσέπην ἑνὸς ταπεινοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ μνηϊάτικόν του τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε μίαν ἀδελφούλαν, τῆς ὁποίας τόσον ἤρεσεν ἡ κατακαίρουνργη καὶ βαλίστερῃ πεντάρρα, ὥστε αὐτὸς τῆς τὴν ἐχάρισεν. Τὸ κοράσιον ἔτρεξε νὰ τὴν δεῖξῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία ἀπλῶς βροῦχα εἰς τὸν κήπον, καθὼς ὁμῶς ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν θύραν εὐρίσκει ἕνα χωλὸν ἐπαίτην, ὁ ὁποῖος τῆς ἐζήτησε ὀλίγον ψωμί. Ψωμί δὲν εἶχε τὸ κοράσιον, ἀλλὰ τὸν ἐλυτήθη φοβερά, — τῷ δέδει λοιπὸν τὴν νέαν τῆς πεντάρραν.

Ὁ ἐπαίτης τῆς ἔδωκε πολλὰς εὐχὰς καὶ χωλαίνων ἔτρεξεν εἰς τὴν ψωμάδικον ἐκεῖ κοντὰ, διὰ νὰ σῇσῃ τὴν πεινᾶν του. Ἐνῷ ἤπλωνε ὁμῶς τὴν χεῖρά του νὰ δεῖξῃ ἕνα στρογγυλὸν ἄρτον, εἶδεν ἕνα παλαιὸν του γινώριμον ἐνδυμένον ὡς προσκυνητὴν, ὁ ὁποῖος ἐμοίραζε μικρὰς χρωματισμένας εἰκόνας ἁγίων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔστεκαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἐκεῖνα ἔρριπτον χρήματα εἰς τὴν σακούλαν του.

«Διὰ ποῦ εἶσαι» τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

«Διὰ τὴν ἱερὰν πόλιν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ὁ Χριστὸς περιεπάτει καὶ ἀπέθανεν» ἀπεκρίθη ὁ προσκυνητῆς — «θέλω νὰ προσευχηθῶ εἰς τὸν τάφον Του, καὶ νὰ δώσω λύτρον νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Διὰ τοῦτο συνάζω χρήματα.»

«Λάβε λοιπὸν καὶ τὸν ὁβολόν μου.» εἶπεν ὁ ἐπαίτης, καὶ τῷ δίδει τὴν πεντάρραν καὶ ἐγύρισε νὰ φύγῃ πεινασμένος ὅπως ἦλθεν, ἀλλ' ὁ ψωμάς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδεῖ τὴν πρᾶξίν του, τὸν ἐφώναξε καὶ τῷ ἐχάρισε τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ.

Ὁ προσκυνητῆς ἐπέρασε κόσμον πολλὸν καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐκεῖ ἐμβῆκεν εἰς πλοῖον καὶ ἐπέρασε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου ἦτον ἡ μεγάλη καὶ ἱερὰ πόλις Ἱερουσαλὴμ. Ἀμα ἔφθασεν ὕπῃγε καὶ προσμυχήθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὕπῃγεν εἰς τοῦ Σουλτάνου τὸ παλάτιον. Τῷ προσέφερε πολλὰ χρήματα διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἤθελεν ἀκόμη περισσότερα. Τότε ὁ προσκυνητῆς τῷ λέγει —

«Δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὲ προσφέρω εἰμὶ αὐτὴν τὴν πεντάρραν, τὴν ὁποίαν μοι ἔδωκεν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν εἰς ἐπαίτης ἀκόμη ἐλεεινότερος καὶ πλεόν πεινασμένος ἀπ' ἐμέ. Ἔσο καὶ σὺ εὐσπλαγχνος ὅσον αὐτός· λάβε τὴν πεντάρραν αὐτὴν καὶ θὰ σοῦ φέρῃ καλόν.»

Τότε λοιπὸν ὁ Σουλτάνος τὸν ἐλέησεν, ἀφῆκε τὸν

ἀδελφόν του ἐλεύθερον καὶ ἔλαβε τὴν πεντάρραν, τὴν ὁποίαν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν τσέπην του.

Παρήλθε καιρὸς καὶ ἡ πεντάρρα ἔμεινε ἐκεῖ λησμονημένη ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Σουλτάνος ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ τοῦ πάρῃ τὸν Ἅγιον Τάφον. Ὁ Σουλτάνος ἐμάχετο γενναίως καὶ οὐδέποτε ἐπληρώθη. Μίαν ἡμέραν ὁμῶς τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στῆθος ἐν βέλος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν πληγώσῃ ἐγλίστρησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἐνδυμὰ του καὶ ἔπεσε πλαγίως εἰς τὴν γῆν. Ὁ Σουλτάνος ἀπόρησε διὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ μετὰ τὴν μάχην ἐκύταξε τὸ ἐνδυμὰ του νὰ ἴδῃ τί εἶχεν ἐκεῖ εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ βέλους. Τί νὰ ἴδῃ; τὴν πεντάρραν τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει ἐκεῖ εἰς τὴν μικρὰν του τσέπην. Ἐκτοτε ὁ Σουλτάνος ἔλαβεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὴν πεντάρραν καὶ τὴν ἐκρέμασε μὲ χρυσὴν ἀλυσίδα ἀπὸ τὴν μεγάλην του κυρτὴν σπάθην.

Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκησε τὸν Σουλτάνον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ πεντάρρα ἦλλαξε κυρίου. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι, ἐνῷ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσήκωνε τὸ ποτήριόν του διὰ νὰ πῇ, ἡ γυναῖκα του τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς δεῖξῃ τὴν σπάθην τοῦ Τούρκου, καθὼς λοιπὸν τὴν ἐσήκωσε διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ πεντάρρα ἐλόβη ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ποτήριον. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐβγαλεν εὐθὺς, ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ; — ἡ πεντάρρα εἶχε γεῖναι καταπράσινη! Ἀπὸ τοῦτο λοιπὸν ἐνόησαν ὅλοι ὅτι τὸ κρασί ἦτο φαρμακευμένον. Καὶ πραγματικῶς ἕνας κακὸς ὑπηρέτης, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Αὐτοκράτορα ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε μαλώσει, εἶχε βάλει δηλητήριον εἰς τὸ κρασί του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ὁ κακὸς δοῦλος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλὰ τὴν πεντάρρα τὴν ἔβαλεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν κορώναν του. Οὕτω λοιπὸν ἡ πεντάρρα ἔκαμεν ἕνα παιδάκι νὰ χαρῇ, ἐτάϊσεν ἕνα ἐπαίτην, ἡλευθέρωσεν ἕνα φυλακισμένον, ἐπροφύλαξεν ἕνα Σουλτάνον ἀπὸ θανάσιμον πληγὴν, καὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἑνὸς Αὐτοκράτορος. Διὰ τοῦτο ἐτέθη εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ βέβαια θὰ ᾔναι ἐκεῖ ἀκόμη. Ἄν εἴμπορούσε κανεὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν κορώναν!

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.)

Αἱ ἐργάτιδες εἶναι μικρότεροι καὶ ἀπὸ τὴν βασίλισσαν καὶ ἀπὸ τοὺς κηφήνας, μερικοὶ δὲ τὰς διαιροῦν εἰς δύο τάξεις, εἰς τροφούς καὶ εἰς παραγωγούς, καὶ αἱ μὲν τροφοὶ εἶναι αἱ πλεόν